

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: I.C., narozený dne ...
státní příslušnost Moldavská republika
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Kacafírkem
sídlem Pražská 15, 301 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-97530-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 7. 2018 č. j. OAM-3879-17/DP-2018, kterým byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Žalobce odůvodnil svou žalobu tím, že žalovaná převzala své zjištění o tom, že žalobce vykonával závislou práci ze zcela nepřezkoumatelného nedoloženého tvrzení oblastního inspektorátu práce (dále jen „*OIP*“) vycházejícího z údajného sdělení žalobce, který neovládá český jazyk a nebyl schopen s inspekčním orgánem komunikovat. Žalovaná označila za závislou práci svářečskou práci žalobce, kterou mohl žalobce vykonávat nejen jako zaměstnanec, ale i jako osoba samostatně výdělečně činná, aniž by jí popsané charakteristiky této práce odpovídaly zákonné definici závislé práce ve smyslu § 2 a § 3 zákoníku práce. Žalobce dále namítl, požadavek žalované na žalobce, aby dokázal opak kontrolního šetření, je v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vykazuje znaky svévole a libovůle, protože absentují konkrétní skutečnosti odpovídající zákonných charakteristikám závislé práce.
3. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná byl zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány vycházely z protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj o kontrole společnosti Chrám práce s.r.o. a příkazu č. j. 5593/6.30/17-3 ze dne 4. 4. 2017 o uložení pokuty jmenované společnosti za spáchání deliktů podle § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a podle § 33a odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, upravuje zřízení a postavení orgánů inspekce práce jako kontrolních orgánů na úseku zaměstnanosti, dodržování a ochrany pracovněprávních vztahů a pracovních podmínek, působnost a příslušnost orgánů inspekce práce, práva a povinnosti inspektorů a kontrolovaných osob při kontrole a sankce za porušení stanovených povinností. Inspektoři oblastních inspektorátů práce se při provádění kontrol zaměřují na plnění povinností vyplývajících z ustanovení § 3 zákona. Státní úřad inspekce práce a oblastní inspektoráty práce jsou oprávněny kontrolovat u zaměstnavatelů dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů, vyžadovat odstranění zjištěných nedostatků a ukládat pokuty. Oblastní inspektorát práce je tedy orgánem příslušným k posouzení, zda konání žalobce bylo výkonem nelegální práce. Doklady oblastního inspektorátu práce jsou součástí spisového materiálu a byly podkladem pro rozhodování ve věci žalobce o

prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce je zde jmenovitě uveden a je konstatováno, že při kontrole společnosti Chrám práce s.r.o. bylo zjištěno, že v období od 2. 5. 2016 do 7. 6. 2016 vykonával na pracovišti Otavských strojíren a.s., Horažďovice, nelegální práci podle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalované ani správnímu orgánu I. stupně nepřísluší posuzovat výsledek kontroly provedené inspektorátem práce ani prověřovat průběh šetření. V dalším odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Dle § 44a odst. 3 věta druhá ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal důvod uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 22. 2. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce za tímto účelem pobýval na území v době od 1. 4. 2016 do 31. 3. 2018. Součástí spisu jako podklad prvoinstančního rozhodnutí je pravomocné rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 5593/6.30/17-3 ze dne 4. 4. 2017, jímž bylo rozhodnuto, že Chrám práce s. r. o. spáchal správní delikt dle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. tím, že umožnil žalobci výkon práce bez povolení k zaměstnání na základě dohody o pracovní činnosti v období od 2. 5. 2016 do 7. 6. 2016, a to provádět pomocné montážní práce na pracovišti Otavských strojíren a. s., když šlo o nelegální práci podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb. Ve spisu je založen i protokol OIP ze dne 18. 1. 2017, který byl podkladem pro rozhodnutí OIP uvedené v předchozí větě, podle něhož v den kontroly 20. 5. 2016 žalobce vykonával práci v hale 04-ABB a inspekčnímu orgánu sdělil, že zde svařuje, práci mu přiděluje agentura a jeho práci kontroluje mistr a jeho pracovní doba je evidenčně zaznamenávána, přičemž byla předložena i dohoda o pracovní činnosti žalobce a mzdový list prokazující, že žalobce v měsících květen až říjen 2016 odpracoval měsíčně 30 hodin. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 7. 6.

2018 žalobce nepodal žádné vyjádření.

11. Prvostupňový správní orgán dne 26. 4. 2016 žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítl s odůvodněním, že žalobce vykonával závislou činnost (nelegální práci) pro firmu Chrám práce s. r. o. s odkazem na § 2 a § 3 zákoníku práce a § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. Orgánem příslušným ke zjišťování a postihování nelegální práce je OIP podle § 126 zákona č. 435/2004 Sb. Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že žalobce vykonával nelegální práci a byla tak zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
12. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí včasné odvolání, v němž uvedl, že prvoinstanční orgán nekriticky převzal závěry OIP, že neprovedl výslech žalobce ani svědků a řádně tak nezjistil skutkový stav. Žalobce namítl, že závislou činnost nevykonával a že rozhodnutí je nepřiměřené.
13. Napadené rozhodnutí je odůvodněno tím, že na základě získaného protokolu oblastního inspektorátu práce č. j. 8847/6.71/16-7 o kontrole společnosti Chrám práce s.r.o. a pravomocného rozhodnutí, kterým byla Chrám práce s. r. o. udělena pokuta mj. za umožnění výkonu práce žalobci bez povolení k zaměstnání, nevznikly na straně správního orgánu I. stupně žádné pochybnosti o tom, že u žalobce jako pracujícího na základě živnostenského oprávnění na smlouvu o spolupráci se fakticky jedná o výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Mezi žalobcem a Chrámem práce s. r. o. byla uzavřena rovněž dohoda o pracovní činnosti, ovšem bez platného povolení k zaměstnání, čímž mu Chrám práce s. r. o. umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Jde-li o výkon nelegální práce, pak je obecně orgánem příslušným k jejímu zjišťování a postihování Státní úřad inspekce práce. Šetřením oblastního inspektorátu práce bylo zjištěno, že činnost žalobce vykazuje znaky závislé práce, ke které by v současné době potřeboval zaměstnaneckou kartu. Tvzení, že na dohodu o pracovní činnosti nepracoval a že závěry vyslovené v protokolu o kontrole žalobce popřel písemnými námitkami, ještě neznamená, že žalobce prokázal opak kontrolního šetření a vyvrátil tak závěry kontroly. K žalobcově námitce zpochybňující provádění kontroly žalovaná poznamenala, že OIP vycházel mj. z předložených písemných dokladů a zjištění na místě a případná sdělení žalobce příslušnému inspektorovi neměla na výsledek kontroly podstatnější vliv. Správní orgán nemůže ignorovat zjištění výkonu nelegální práce, neboť takový postup by byl v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. V souvislosti s předloženou dohodou o pracovní činnosti byla žalovaná toho názoru, že lze v daném případě analogicky odkázat na úpravu zastřené právního jednání, k níž se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 6 Ad 5/2014-39 ze dne 20. 12. 2017. I když žalobce nebyl postižen v souladu s výše uvedenými zjištěními Státního úřadu inspekce práce za výkon nelegální práce, o jejím výkonu z jeho strany nejsou pochybnosti. Vzhledem k tomu, že výkon zaměstnání bez příslušného povolení lze postihnout i rozhodnutím o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na dobu trvání takového jednání, nelze o jeho závažnosti jako jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pochybovat. Správní orgán I. stupně byl oprávněn učinit si na základě uvedených zjištění úsudek o tom, zda žalobce svým jednáním naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. umožňuje správnímu orgánu učinit si úsudek o otázce, jež mu nepřísluší rozhodnout, a to v momentě, kdy na této otázce závisí vydání rozhodnutí. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně byl na základě provedených důkazů

prokazujících stav věci oprávněn rozhodnout, zda se žalobce porušení zákona dopustil, a to včetně právních předpisů na úseku zaměstnanosti. Žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 97/2015-88 ze dne 26. 6. 2017. Skutečnost, že žalobce podával daňová přiznání, platil dávky sociálního zabezpečení a mimo uvedenou činnost i podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, je při zjištění výkonu nelegální práce irrelevantní.

14. Soud předesílá, že odvolací řízení vedené žalovanou ovládá koncentrační zásada vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu. Dle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti, což je případ žalobce. Bylo tudíž především na žalobci, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60). V posuzovaném případě žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem žádné námitky proti dokladům zajištěným od OIP nevzněl a proti zcela zřejmým závěrům OIP nijak nebrojil.
15. Prvním žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. byla námitka žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože zjištění o závislém charakteru práce žalobce bylo odvolacím orgánem převzato z nepřezkoumatelného a nedoloženého tvrzení OIP, vycházejícího z údajného sdělení žalobce, který neovládá český jazyk a nebyl schopen s inspekčním orgánem komunikovat. Žalovaná označila svářečskou práci žalobce, kterou mohl žalobce vykonávat nejen jako zaměstnanec, ale i jako osoba samostatně výdělečně činná, aniž by jí popsané charakteristiky této práce odpovídaly zákonné definici závislé práce ve smyslu § 2 a § 3 zákoníku práce, za závislou práci.
16. Tato žalobní námitka není důvodná.
17. Soud předznamenává, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, vyplývá, že *„účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“*
19. Prvoinstanční správní orgán postupoval tedy správně, pokud zkoumal, zda žalobce plnil účel svého pobytu a zda zde není závažná překážka pobytu žalobce na území. Závěr učiněný správními orgány (z výše popsaného IOP a protokolu o kontrole) o nelegální práci žalobce odpovídá provedenímu dokazování, když se správní orgány vypořádaly se všemi důkazy a srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily, proč a k jakým závěrům dospěly. V tomto

směru jsou úvahy správních orgánů logické a srozumitelně podané. Závěry správních orgánů obou stupňů soud aprobuje a odkazuje na podrobná odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

20. Z rozhodnutí OIP, které je závazné i pro správní orgány rozhodující v této věci, vyplývá, že žalobce vykonával nelegální práci v době pobytu povoleného za účelem podnikání. Soud se ztotožňuje s vyhodnocením dokazování provedeného ve správním řízení ze strany správních orgánů. Vzhledem k tomu, že se v daném řízení jedná o řízení o žádosti žalobce, bylo žalobcovou povinností tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí věci. Prvoinstanční správní orgán se v rozhodnutí podrobně zabýval znaky závislé činnosti a nelegální práce a dostatečně popsal, z jakých důvodů se žalobce dopustil nelegální práce a své závěry přiléhavě právně odůvodnil. Se závěry prvoinstančního správního orgánu stran nelegální práce se ztotožnila i žalovaná a ztotožňuje se s nimi i soud.
21. Prvoinstanční správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud vyšel z rozhodnutí a protokolu OIP. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a provedené dokazování správně vyhodnotily ve smyslu § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Pokud žalobce namítl, že předběžnou otázku o závislé práci žalobce správní orgány vyhodnotily chybně, protože převzaly tvrzení OIP, této námitce nelze přisvědčit. Podle § 50 odst. 4 spr. ř. platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány.
22. Otázka, zda je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizincem, byla již ustálenou judikaturou vyřešena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání vs. závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsaného rozsudku vyplývá i závěr, že „[13] Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“ Lze tedy shrnout, že správní orgán si podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu může učinit vlastní úsudek o otázce, na které závisí jeho rozhodnutí a kterou není příslušný řešit, za splnění podmínky, že o otázce dosud nebylo pravomocně rozhodnuto (což byl případ žalobce). Bylo-li však o takové otázce pravomocně rozhodnuto, je takovým rozhodnutím správní orgán podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán (a nesmí si o ní činit vlastní úsudek).
23. Namítal-li tedy žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože zjištění o závislém charakteru práce žalobce bylo převzato z nepřezkoumatelného a nedoloženého tvrzení OIP, pak jde o námitku lichou, protože správní orgány správně vycházely ze závazného

pravomocného rozhodnutí OIP, tudíž nejde o nepřezkoumatelné ani nedoložené tvrzení OIP. Jak je z dokladů OIP zřejmé, jejich rozhodnutí nebylo podloženo pouze sdělením žalobce, ale i výpovědí sv. B., kontrolním zjištěním na místě samém a dohodou o provedení práce. Skutečnost, že žalobcova činnost byla činností závislou a nelegální, pregnantně jak skutkově tak právně odůvodnil prvostupňový orgán na str. 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí.

24. Druhým a posledním okruhem žalobních námitek ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. byla námitka žalobce, že žalovaná pochybila, pokud své rozhodnutí odůvodnila tím, že tvrzení žalobce o tom, že nelegální práci nevykonával a že podal v řízení před OIP námitky, nevyvrací závěry OIP. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vykazuje znaky svévole a libovůle, protože absentují konkrétní skutečnosti odpovídající zákonným charakteristikám závislé práce.
25. Ani tyto námitky nelze označit za důvodné.
26. Je na místě předeslat, že předmětem řízení byla žádost žalobce, proto správní orgány postupovaly podle § 50 odst. 3 věta první správního řádu, a nikoli podle věty druhé tohoto zákonného ustanovení.
27. Žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí dezinterpretuje. Správní orgán uvedl jen, že tvrzení žalobce nezávislé práci nebylo prokázáno, přičemž za takový důkaz nelze považovat písemné námitky žalobce v OIP. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že by důvodem rozhodnutí bylo, že to byl žalobce, kdo neprokázal „svou nevinu“. Při volném hodnocení důkazů správní orgány dospěly ke správnému závěru, že důkazy opatřené od OIP prokazují závislost a nelegálnost práce žalobce. Stojí-li na jedné straně ucelený, logický a vnitřně souladný celek důkazů (rozhodnutí a protokol OIP) prokazujících závislost práce a na druhé straně případné písemné námitky žalobce v řízení OIP toto vyvracející, je závěr o závislosti práce logický (a přezkoumatelný). Takové hodnocení důkazů nevykazuje, jak tvrdí žalobce, ani prvky libovůle, ani prvky svévole.
28. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaná o odvolání žalobce rozhodla i proč tak učinila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve shrnula jednotlivé odvolací námitky žalobce a následně se také jednotlivými odvolacími námitkami zabývala, zdůvodnila své úvahy a předložila konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody zamítnutí žalobcovy žádosti a tyto považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně. Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentací vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaná v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladné v § 68 odst. 3 spr. ř. a nevykazuje tedy žádnou nepřezkoumatelnost.
29. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- 31.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. září 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu